

A Pécsi Ítéltábla a Kerekes és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű felperes neve** (címe) I. rendű, **II.rendű felperes neve** (címe) II. rendű, **III.rendű felperes neve** (címe) III. rendű és **IV.rendű felperes neve** (címe) IV. rendű felpereseknek - a ... jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a....Törvényszék 2017. február 13-án meghozott .../26. számú ítélete ellen a felperes által 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek egyetemleges kötelezettséggel 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú per költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes, mint adós és zálogkötelezett, a II-IV. rendű felperesek, mint zálogkötelezettek az alperessel, mint hitelezővel és zálogjogosulttal 2008. július 28-án közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződést kötöttek szabad felhasználású devizaalapú kölcsönhöz lakás-előtakarékossági szerződéshez kapcsolódóan, amelyet a felperesek tulajdonában lévő ... helyrajzi számú ingatlanra az alperes javára alapított önálló zálogjoggal biztosítottak. A szerződésben az alperes 54.711 svájci frank összegű kölcsön forintban történő folyósítását vállalta a folyósítás napján érvényes, az alperes által alkalmazott és hirdetményében megjelentett hitelkonverziós vételi árfolyamon 7.000.000 forint összeg erejéig az I. rendű felperes bankszámlájára történő utalással. A kölcsön futamideje 120 hónap volt, a törlesztőrészlet pedig 6 havi kamatperiódusonként változó azzal, hogy 96 hónap türelmi idő alatt a kölcsönösszeg után kizárólag kamat- és kezelési költség fizetés történik, a tőketörlesztés a türelmi idő leteltét követően kezdődik meg. Az alperes köteles volt az aktuális kamatperiódus alatt fizetendő törlesztőrészlet devizaösszegéről és esedékességéről írásban értesíteni az I. rendű felperest.

A kölcsön törlesztéséről a szerződés I. rész 4.6. pontja úgy rendelkezett, hogy „A hitelező esedékességkor az adós felhatalmazása, illetve beszámítási joga alapján a jelen szerződésből eredő mindenkor esedékessé vált követelése erejéig megterheli az adós nála vezetett forint lakossági bankszámláját az esedékes törlesztés, illetve a törlesztőrészlet esedékességi napján érvényes, a vonatkozó devizanemre hitelező által meghatározott hitelkonverziós eladási árfolyamán átszámolt forint ellenértékével”.

A kölcsönszerződés III. rész 3. pontjában az I. rendű felperes a kölcsön árfolyamkockázatával kapcsolatban kijelentette, hogy „Az erre vonatkozó, hitelező által részére nyújtott részletes tájékoztatást megismerte, a devizahitel igénybevételével együtt járó és kizárólagosan őt terhelő árfolyamkockázattal tisztában van. Jelen szerződés aláírásával adós tudomásul veszi, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ő viseli. Kijelenti továbbá, hogy az árfolyamkockázatból adódó lehetséges hatásokat alapos megfontolás tárgyává tette és a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta”.

A szerződéskötés napján az alperes külön is tájékoztatta az I. rendű felperest írásban a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól, felhívta a figyelmét arra, hogy a devizában történő finanszírozás választásával viseli a választott deviza piacának kockázatait. Tekintettel arra, hogy a forint és a választott idegen deviza átváltási aránya, az árfolyam a napi piaci mozgások hatására változhat, felhívta az I. rendű felperes figyelmét, hogy egy esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozás/emelkedés számára előre nem látható és ki nem számítható többletköltséget okoz, mert ha a finanszírozás devizanemének a forinttal szemben nő az árfolyama, úgy növekedik a finanszírozás ellenértéke, a tőkeösszeg és kamatainak (törlesztő részleteinek) megfizetéséhez ebben az esetben magasabb forintösszeg szükséges - tehát ebben az esetben a felvett devizahitel visszafizetéséhez több forintot kell megfelelő devizanemre átváltva felhasználnia.

A kölcsönszerződés törvényi elszámolása felülvizsgált, az annak alapján megállapított 36.570,17 svájci frank követelését az alperes 9.379.151 forintra váltotta át.

A felperesek keresetükben a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását, jogkövetkezményként a szerződés érvényessé nyilvánítását kérték havi 40.352 forint törlesztőrészlet alkalmazásával, az ellenérték pénzbeli megtérítéseként pedig az alperes kötelezését 250.000 forint megfizetésére. A szerződés érvénytelenségét arra alapították, hogy az árfolyamkockázatot felperesre hárító szerződéses kikötés - amelyet a szerződés I. rész 4.6. pontja és a III. rész 3. pontja tartalmaz - tisztességtelen. A szerződési feltétel tisztességtelenségét arra alapította, hogy az alperes nem tájékoztatta az adóst arról, hogy az árfolyamkockázat miatt a törlesztőrészlete meghaladhatja a teljesítőképességét. A megtévesztő tájékoztatás folytán az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződéses feltétel a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 209.§-ának (1) bekezdése és a Kúrai 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatának 1. pontja szerint tisztességtelen, ezért a kölcsönszerződés az 1959. évi 209/A.§ (2) bekezdése alapján semmis, érvénytelen.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, a kétnemű árfolyam alkalmazására vonatkozó feltétel a felülvizsgált törvényi elszámolás folytán már nem vitatható, az alperes a devizaalapú kölcsönszerződés megkötésekor az ügylet árfolyamkockázata tekintetében eleget tett a jogszabály alapján őt terhelő tájékoztatási kötelezettségnek, ezért az arra vonatkozó feltétel nem tisztességtelen és a kölcsönszerződés nem érvénytelen. Hivatkozott arra, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozat és a szerződés szövege alapján nem vonható le olyan következtetés, hogy a fogyasztót csak korlátozottan terheli az árfolyamkockázat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket egyetemleges kötelezettséggel 100.000 forint perköltség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint az alperes az 1959. évi Ptk.205.§ (3) bekezdésének, az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203.§-ának, továbbá a Kúria 6/2013. számú és 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatában foglaltaknak megfelelően adott tájékoztatást az árfolyamkockázatról, figyelemmel a kockázatfeltáró nyilatkozat, valamint a kölcsönszerződés - különösen a III. rész 3. pont - szövegére. A tájékoztatás

egyértelműen, világosan tartalmazza, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás előre nem látható és ki nem számítható többletköltséget okozhat, amit kizárólag az adósnak kell viselnie. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, a felperesek nem tudták bizonyítani, hogy az írásbeli nyilatkozatok ellenére az alperes olyan tájékoztatást nyújtott számukra, hogy a törlesztőrészlet nem fogja meghaladni az adós teljesítőképességét, álláspontja szerint ilyen következtetés abból sem vonható le, hogy az alperes a bank a működésére vonatkozó szabályok szerint lefolytatott hitelbírálat alapján nyújtott kölcsönt az adós számára. Kiemelte, hogy a bankok belső prudens működésére vonatkozó szabályok a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítására nem adnak alapot, ezért az erre irányuló perben nem voltak vizsgálhatóak. Utalt továbbá arra, a felek közötti kölcsönszerződés kapcsán a perben feltárt körülmények alapján kétséget kizáróan megállapítható semmisségi okot nem észlelt hivatalból.

Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek, annak megváltoztatását és keresetük teljesítését kérték. A másodfokú tárgyaláson felvetették az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének indokoltságát is megalapozatlanság miatt. Kérték továbbá a per tárgyalásának felfüggesztését az Európai Unió Bíróság előtt C-51/17. szám alatt és C-259/17. szám alatt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig.

Az ítélet megváltoztatása iránti kérelmük indokaként azt adták elő, hogy az 1959. évi Ptk.209.§ (1) és (2) bekezdés megsértésével nem minősítette az elsőfokú bíróság tisztességtelennek a támadott szerződési feltételt és állapította meg, hogy az árfolyamkockázatról a felpereseket megfelelően tájékoztatták. Fenntartották, hogy a jövedelmi viszonyaikra tekintettel adott kölcsönrel az alperes azt a tájékoztatást fejezte ki, hogy a jövedelmi viszonyokra tekintettel a szerződésben rejlő kockázat kezelhető, mivel kifejezetten nem hívta fel a figyelmüket arra, hogy a törlesztőrészlet meghaladhatja a jövedelmüket, kifejezetten elhallgatta a korlátlan kockázatot. Álláspontjuk szerint az elsőfokú döntés megsértette a 93/13. számú EGK irányelvet, a 2008/48. számú EK irányelvet és az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlatát is.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmet nem teljesítette.

Az Európai Unióról és az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikkében foglaltak szerint az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés hozatalára e szerződés értelmezése, az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése kérdésében.

A 3/2005.(XI.17.) PK-KK vélemény indokolása szerint, amennyiben a bíróság arról szerez tudomást, hogy az előtte folyamatban lévő perben bizonyított tények alapján felmerült jogkérdésben más polgári perben a jogviszony minősítése szempontjából azonos tényekre alapítottan a Pp.185/A.§-a alapján előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményeztek, és a bíróság úgy ítéli meg, hogy az EK szerződés értelmezése, vagy a közösségi intézmények jogi aktusainak érvényesség és értelmezése szükséges, mert ezektől függ az ügy érdemi eldöntése, úgy az EU Bíróság döntésének közzétételéig a per tárgyalását a Pp.152.§ (2) bekezdése alapján felfüggesztheti. Az előzetes döntéshozatali eljárás és a jelen eljárás összefüggése csak akkor állapítható meg, ha az előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált kérdés a kereset tárgya volt és a fellebbezés folytán tárgya a másodfokú eljárásnak is. Ezért a másodfokú bíróság azt tekintette át, hogy a keresetben és a

fellebbezésben előadottak összefüggenek-e az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatal tárgyában folyamatban lévő ügyekkel, és annak alapján az ügy érdemi elbírálásának előkérdése-e valamely előzetes döntéshozatali eljárásban hozható határozat.

Ismert a másodfokú bíróság előtt, hogy a C-51/17. számú előzetes döntéshozatali ügy az árfolyamkockázat kérdésével kapcsolatos, elsősorban annak tisztázására irányul, hogy az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó és a devizahitel-szerződések egyik főtárgyának tekinthető szerződési feltétel tisztességtelen jellege a 93/13. EKG irányelv alapján vizsgálható-e vagy sem. Az előzetes döntéshozatali eljárás az irányadó nemzeti jognak, a devizatörvények rendelkezéseinek azon az értelmezésén alapul, hogy az árfolyamréssel együtt az árfolyamkockázat viselésének kötelezettségét is előíró tisztességtelen szerződési feltétel kiesésével az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési feltétel jogalkotási beavatkozás következtében ex tunc hatállyal vált a szerződés részévé. Az árfolyamkockázatot érintő ex tunc hatályú beavatkozásra vonatkozó, a kevesebből a többre (az árfolyam mikénti alkalmazásából az árfolyamkockázat viselésének kötelezettségére) típusú következtetésen alapuló közvetett értelmezéshez azonban jogalkalmazói konszenzus nem fűződik. Az előzetes döntéshozatali eljárás tárgyává tett kérdések ennek megfelelően nem valamely közösségi jogi aktus, hanem a nemzeti jog értelmezését igénylik, amit az Alaptörvény 28. cikkének értelmében uniós jog primátusának elvét nem sértve a nemzeti bíróságoknak kell elvégezniük. Ebben a körben utal a másodfokú bíróság arra is, hogy az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta, hogy a szerződés árfolyamkockázatot adósra telepítő, főszolgáltatást megállapító rendelkezése világos és érthető-e, ezért a tisztességtelen szerződési feltétel alkalmazásának megszüntetésére irányuló fogyasztói igényérvényesítés biztosításának nem lehet előkérdése az előzetes döntéshozatali eljárásban tisztázandó fenti kérdés. A döntéshozatali eljárás tárgyát képező többi kérdés - így az árfolyamkockázatot fogyasztóra telepítő szerződési feltétel világos és érthető megfogalmazásának mibenléte - azért nem érintette ezt a pert, mert az ítéletábra álláspontja szerint a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés tisztességtelensége vizsgálhatóságának szempontjai körében a Kúria által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárásban az Európai Unió Bírósága már közzétette a C-26/13. számú ítéletét az irányelv 4. cikk (2) bekezdésének értelmezéséről. A Kúria ennek alapján adott iránymutatást a 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatában az árfolyamkockázatot a fogyasztóra telepítő szerződési feltétel tisztességtelenségének vizsgálata során alkalmazandó szempontokról. Az irányelv értelmezését megalapozó jogkérdésre vonatkozó ítélkezési gyakorlat folytán az ismételten feltett előzetes döntéshozatali kérdés elbírálása, az irányelv újbóli értelmezése nem minősül a jelen ügy előkérdésének, hiszen a jogvita az irányelv ismételt értelmezése hiányában is érdemben eldönthető.

Ezek az indokok támasztják alá azt is, hogy a C-259/17. számú előzetes döntéshozatali ügy az árfolyamkockázatot fogyasztóra telepítő szerződési feltétel világos és érthető megfogalmazásának megítélése körében feltett kérdések vonatkozásában nem minősül előkérdésnek. Ebben az eljárásban feltett többi kérdés a szerződés érvénytelenségének bíróság általi orvoslására vonatkozik. Az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntése és a másodfokú bíróság egyező jogi álláspontja folytán az érvénytelenség jogkövetkezményéről ebben az eljárásban nem kellett határozni, így ezen előzetes döntéshozatali eljárásban hozható ítélet meghozataláig nem volt indokolt a tárgyalás felfüggesztése.

A felperesek fellebbezésükben alaptalanul kérték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozatlanság miatt. Az elsőfokú bíróság a releváns tények megállapításához szükséges és a felek által indítványozott bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, nem volt ezért szükséges a bizonyítás megismétlése, illetőleg kiegészítése, a Pp.252.§ (3) bekezdésében írt feltételek nem álltak fenn.

A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az így megállapított tényállás alapján megalapozott jogi indokolással a per érdemében helyes döntést hozott.

A másodfokú bíróság a fellebbezésben írtakra tekintettel kiemeli, hogy a felperesek álláspontjának lényege az volt, a tájékoztatás azért nem volt megfelelő, mert nem terjedt ki arra, hogy a szerződés alapján az adóst terhelő törlesztőrészlet a kedvezőtlen árfolyamváltozás esetén meghaladhatja a teljesítőképességét, emiatt az árfolyamkockázat viselésére vonatkozó szerződési feltétel nem volt világos és érthető, így tisztességtelen szerződési kikötésnek minősül, amely a szerződés érvénytelenségét okozza.

E körben az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozat 1. pontjának (3) bekezdése alapján abból, hogy a devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezésének tisztességtelensége csak akkor állapítható meg, ha a pénzügyi intézménytől kapott nem megfelelő tájékoztatás vagy a tájékoztatás elmaradása folytán a fogyasztó alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós, vagy az őt csak korlátozott mértékben terheli. Az, hogy az 1959. évi Ptk.205.§ (3) bekezdésébe foglalt általános tájékoztatási kötelezettséget a fogyasztónak minősülő ügyféllel kötendő devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén konkretizáló Hpt.203.§-a által előírt tájékoztatást a fogyasztó megkapta, a pénzügyi intézménynek kell bizonyítani.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a kölcsönszerződés szövegéből - különösen a törlesztés módját szabályozó I. rész 4.6. pontjából és az árfolyamkockázat megismeréséről, tudomásulvételéről szóló III. rész 3. pontjából -, illetve a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól szóló, I. rendű felperes által aláírt tájékoztatásból a fogyasztó számára világos és érthető kellett legyen az, hogy a devizaalapú kölcsön felvételével a szerződésből fakadó árfolyamkockázat egészében és felső határ nélkül őt terheli. A felperesek álláspontjával szemben a nyújtott tájékoztatásból ugyanis kitűnt, a kedvezőtlen árfolyamváltozás lehetősége valós, bármikor bekövetkezhet, annak iránya és mértéke előre nem látható. A piac kedvezőtlen alakulása miatt az árfolyamváltozás hatására a tőkeösszeg és kamatainak megfizetéséhez több forintot kell felhasználni, ami előre ki nem számítható többletköltséget okozhat. A tájékoztatás alapján a fogyasztó számára világosnak és érthetőnek kellett lennie, hogy a választott deviza és a forint átváltási mechanizmusa úgy működik, ha a finanszírozás devizanemének a forinttal szemben nő az árfolyama, úgy növekedik a devizahitel visszafizetéséhez felhasználandó forint összege, ennek alapján az adós egyértelmű és érthető szempontok mentén értékelhette a kifogásolt szerződési feltételből eredő gazdasági következményeket.

Ehhez a felperesek álláspontjával szemben az árfolyamváltozás kockázatáról nyújtott tájékoztatásnak nem kellett kitérnie arra, hogy az adós kötelezettsége meghaladhatja a teljesítőképességét, mert az alperest a 6/2013. számú Polgári Jogegységi Határozat 3. pontja szerint az árfolyamváltozás mértékére vonatkozóan tájékoztatási kötelezettség nem terhelt. A felperesek által elvárt fenti tartalmú tájékoztatás nyújtására az alperesnek lehetősége sem lett volna, mert az árfolyam emelkedésének, csökkenésének nincs pontosan előre látható, kiszámítható mértéke, illetve korlátja, különösen hosszú időintervallum esetén.

A kölcsönszerződés és a kockázatteltérő nyilatkozat szövegével szemben a felperesek keresete akkor vezethetett volna eredményre, ha sikerrel tudták volna igazolni azt, hogy a szerződés és a kockázatteltérő tájékoztatás egyértelmű megfogalmazása ellenére az alperestől kapott egyéb tájékoztatás alapján az adós mégis alappal gondolhatta úgy, hogy az árfolyamkockázat nem valós,

annak nincs reális valószínűsége, vagy az bizonyos mértékben korlátozott (van egy maximuma). A felperesek azonban nem tudták bizonyítani azt az állításukat, hogy a szerződéskötés során az ügyintéző arról adott tájékoztatást, hogy az árfolyam legfeljebb 10-15%-ban emelkedhet és legfeljebb ennyivel nőhet a havi törlesztőrészlet, mert a perben tanúként kihallgatott ... tanúvallomása ezt nem támasztotta alá.

A másodfokú bíróság sem értett egyet azzal a felperesi állásponttal, hogy amikor az alperes az adós jövedelmi és vagyoni viszonyait megvizsgálva döntött a hitel folyósításáról, egyúttal azt juttatta kifejezésre, hogy törlesztésre fordítani szándékozott mindenkor jövedelme behatárolja a általa vállalt árfolyamkockázatot. A Hpt. felperesek által felhívott 13.§-a, 70.§-a, 78.§-a, illetve a 244/2000. számú Kormányrendelet deviza árfolyamkockázat fedezetének tőkekövetelményéről szóló rendelkezései mindezt nem támasztják alá. A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az alperes a szerződéskötési folyamat során feltárt körülmények alapján azt vizsgálhatta, hogy az adós részéről az akkor fennálló feltételek és előre látható esetleges körülményváltozások mellett biztosított-e a kölcsön megtérülése, nem pedig azt, hogy az esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozások előre nem látható és ki nem számítható többletköltség következményei nem haladják-e meg az adós későbbi teljesítőképességét.

A felperesek fellebbezésükben irányelvekre és az Európai Unó Bíróságnak joggyakorlatára is hivatkoztak. E körben a másodfokú bíróság rögzíti, hogy mivel a fogyasztói szerződésekben alkalmazott általános és egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltételek tisztességtelenségének megítélésére vonatkozó törvényi rendelkezések a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről hozott 93/13/EGK tanácsi irányelvnek az átültetése folytán kerültek a magyar jogrendszerbe, így az alkalmazásuk igényli az irányelv szabályainak és az Európai Unió Bíróság erre vonatkozó joggyakorlatának a figyelembevételét is. A Kúria azonban éppen az Európai Unió Bírósága által kihirdetett C-26/13. számú ítéletben kifejtettek figyelembevételével hozta meg 2/2014. számú Polgári Jogegységi Határozatát, amelyben meghatározta az árfolyamkockázatra vonatkozó szerződéses rendelkezés tisztességtelensége vizsgálhatóságának feltételeit és az annak során vizsgálandó szempontokat.

Az Európai Unió Bírósága a felperesek által felhívott C-186/16. számú ítéletében a hitelszerződések főszolgáltatás körébe tartozó feltételei világos és érthető megfogalmazásának követelménye kapcsán a C-26/13. számú ítélettel azonos tartalommal értelmezte az irányelv 4. cikkének (2) bekezdését, ezért az árfolyamkockázat viseléséről rendelkező szerződési kikötés világos és érthető megfogalmazása, az azzal kapcsolatos tájékoztatás körében annak alapján eltérő következtetést levonni nem lehetett. Mivel az Európai Unió Bírósága joggyakorlatának figyelembevételével a támadott szerződési feltétel világosnak és érthetőnek minősült, így tisztességtelensége nem volt vizsgálható, a C-186/16. számú ítélet irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmezésére vonatkozó ítélkezési gyakorlata a feltételek tisztességtelen jellegének megítélésére nem volt irányadó.

A felperesek által fellebbezésükben felhívott 2008/48/EK irányelv és az arra vonatkozó uniós joggyakorlat a perben nem volt alkalmazható, hiszen az irányelvet a fogyasztónak nyújtott hitelekéről szóló 2009. évi CLXII. törvény ültette át a magyar jogba, ami 2010. január 14-én lépett hatályba azzal, hogy rendelkezéseit főszabály szerint a 2010. június 11-ét követően kötött szerződésekre, egyes szabályait a 2010. március 1-jét követően kötött szerződésekre kell alkalmazni, tehát az irányelv szerződés megkötésére vonatkozó cikkei a felek 2008. július 28-án megkötött szerződésére nem voltak irányadók.

A felperesek arra is alaptalanul hivatkoztak fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság az 1959. évi Ptk.207.§-ának (2) bekezdését sértette meg, amikor a támadott szerződéses feltételt nem a fogyasztó felperesek számára legkedvezőbb értelmezéssel fogadta el, mert a fentiek szerint az árfolyamkockázat fogyasztó általi viselésére vonatkozó szerződéses rendelkezés az alperes által nyújtott tájékoztatás alapján világos és egyértelmű volt, ezért az értelmezésére nem volt szükség.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése és 254.§ (3) bekezdése alapján helytálló indokaira utalással helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperesek a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az alperes részéről felmerült másodfokú perköltséget, mely a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított jogi képviselési munkadíj. Viselik továbbá a saját másodfokú költségeiket.

Pécs, 2017. október 12.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács János s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró